

Sygn. akt V CSK 520/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku J. S.
przy uczestnictwie Gminy W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 21 marca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowiły podstawę wstępnej, merytorycznej oceny skargi kasacyjnej z punktu widzenia kwalifikowanych przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dla skutecznego powołania się w skardze na przesłankę z punktu czwartego tego przepisu konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Argumentacja powołana w uzasadnieniu wniosku nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka. Wbrew twierdzeniu skarżącego, sąd drugiej instancji jest uprawniony do dokonania, w oparciu o zaakceptowane ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, odmiennej oceny zaistnienia przesłanek zasiedzenia nieruchomości. Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia nie wykazuje również takich wadliwości, które uniemożliwiłyby Sądowi Najwyższemu sprawdzenie jego prawidłowości, zwłaszcza w zakresie oceny charakteru posiadania nieruchomości. Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu wniosku w kontekście motywów Sądu Apelacyjnego prowadzi do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie nie zachodzi oczywistość uchybień w zakresie stosowania

lub wykładni prawa i to uchybień o charakterze kwalifikowanym, wynikająca z treści samej skargi i widoczna *prima facie*.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek uczestnika o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]